

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLEAP

Jó gyermekek örömére
Fényes angyal száll a földre.
Jobb kezében karácsonyfa,
Nekünk hozta, nekünk hozta!

Jaj de fényes, jaj mint csillog,
Rajta sok-sok gyertya villog.
Azt hirdeti, azt ragyogja:
Ma született a Jézuska.

1936. DEC.
20.

IV. ÉVFOLYAM
36. szám

Toborzó.

A karácsonyi vakáció ismét jó alkalom lesz kis cimborák a toborzásra. Használjátok is ki az alkalmat. Ha kis pajtásaitok meglátogatnak benneteket, vagy ti mentek valahova látogatóba, a toborzóról meg ne feledkezzetek.

A pár galamb kíváncsian várja, hogy melyik kis cimborá lesz a gazdája, ki toboroz legügyesebben? De a pirosszemű fehér nyuszi is várja a kis gazdáját, épp, mint a galambok.

Legutóbbi toborzásunk a következő: Martin Lajos Laár Tibit Cluj, Hollstein Samu Weith Józsikát és Juliskát Dej, Kállay Ernő Heinz Dezsőt Cluj, toborozták be az új cimborák közé.

Hófehérke.

Irtá: Dr. Dobos Ferenc. 8

A királyfi kéri, hogy egy percre még megálljon — a gyászmenet, s a halottat csókolhassa szájon. — Minden nőtől elbúcsúzik ő e csókkal végleg. — Engedjétek meg ezt nekem, barátaim, kérlek.

A királyfi nagy fájdalmát látva, megengedik, — s óvatosan leveszik a koporsó fedelit. — Egymás mellett állt az üveghintő s a kis szekér, — olyan közel, hogy a tengely tengellyel összeér. — S míg a királyfi túlról a koporsóhoz megyen: — Kocsija egy parányt mozdul valamit a hegyen: — talán légy, vagy más ok miatt, volt a lovak között, — valami baj — a szekéren — egy tengely eltört. — Félrebillent a koporsó, s koporsóban a lány — s a zökkenéstől-e, vagy az ijedségtől talán, — az alma, mely torkán akadt, hirtelen kiesett, — s ő felülve, csodálkozó, kérdő tekintetet — vetett körül... „Hát hol vagyok? És itten kik ezek? — Gazdáimon kívül itten, senkit sem ismerek.

Kiséret és törpék összevegyülve táncoltak — örömben. Emberfia nem látott még olyat, — S hogy a dolgot megértette végre Hófehérke: — A királyfi azon nyomban, feleségül kérte.

A gonoszok büntetése. Minden jóra válik.

S hogy tetézve legyen ez az ügyis nagy boldogság, — megszabadult a tatártól örökre az ország. — Győztes harcból erre hozza a király a hadát — vitézivel mind egy szálig levágta a tatárt. — Apa és lány úgy örülnek egymásnak, hogy nincsen — ki meghatva, könnyes szemmel, rájuk ne tekintsen. — S mert egymástól többé sosem akarnak elválni: — felkapta már most a leckét a tündérkirályfi: — egy halandó lány kedvéért lejjön a földre? — Tündérország koronáját ott hagyja örökre. — Szembenéz Hófehérkével: nem baj, hogy mit

hagy ott, — mondta: és az öreg király tenyérébe csapott.

Hallván a király, hogy az az asszony mily rossz lélek, — Azt mondja: ha hazamegyünk, igazán itélek. — Elveszi a büntetését sok gonoszságának, — kevés lesz, ha a hátából bocskorszíjat vágnak.

De erre már nem került sor, mert, hogy szives szóval — elbúcsúztak a törpéktől s déli harangszóval — hazaértek másnap, nem élt már a rossz királyné. — Hogy s miképp történt halála: nem tudta a várnép. — Annyit tudtak csak, hogy reggel felment egy szobába, — hova először sötét be az áldott nap sugára. — Kit becézett, ott volt az a vén banya is vele — s mindkettőnek ez volt a legutolsó reggele. — Bár kiáltás hallatszott le napkeletkor onnan. — S mikor később keresték a királynét, hogy hol van: — ott mindkettőt halva kapták. A banya szívébe — tör volt útve s a markolat az asszony kezében. — Az asszonyon sehol még egy karcolás sem látszott — s mégis ép úgy meg volt halva. Azt, hogy a halált ott — mi okozta? semmi doktor meg nem állapítja. — Megmarad az mindörökre a kettejük tilka. — De csudamód elváltozott a királyné asszony — képe. Egy vonás sem maradt azon a szép arcon, — mi vissza nem csúfult volna olyanra, mint régen, — mikor még nem nézegette magát a tükreben. — S még csodásabb, hogy e két test mellett lángok égtek, — melyek őket körülfozták, színre nézve kékek. — Eloltani nem lehetett, de élőt nem bántja! — S mond a király: Ez nem egyéb, mint a pokol lángja. — Ha már lelkük ég, a tűz a testük is megfogja — s bedobták a hóhérok egy máglya koszoruba.

Kisebb gondjuk is nagyobb, mint hogy rá-gondoljanak: — közeledett már ideje a lakodalomnak. — Hol a tündérkirályfit és Hófehérkét össze — stólával az ország első nagypapja kötözte. — Boldogabb pár sohasem volt náluk a világon, — én csak tudom, mert az élet útját régen járom. — Bár csak lenne köztetek is, kik manapság éltek — több a jószág, szeretet és kevesebb a véték.

Így végezte az öreg s én megköszöntem szépen neki. — S mert az óra telőben volt: intett nekem, hogy jöjjenek ki. — Tán százat sem léphettem, hogy nagyot csattant hátul. — Visszenéztek: Ni! a vén Budvár, mi elem tárul. — Folyosó, ajtó nem volt a Budvár alatt — s emlékül nekem csak ez a mese maradt.

Az öreg ember ennél sokkal szebben — mondta el, de csak így maradt az eszemben. — Cseppet se csudálnám, ha megunták volna, — De ha csak így tudom: nem tehetek róla. — Drága idejüket úgy-e, meg nem érte? — De hogy meghallgatták: vegyék köszönetem érte.

(Vége.)

Gyermekek kis Jézusa.

Irta: P. Jánossy Béla.

Csillag bámul Betlehemre,
Mintha égi nagy szem lenne.
Kinek fénylik, hol van? hol van?
Bethlehemi kis jászolban.

Jó pásztorok, jámbor népek
Bámulják az égi képet.
A fény sugar meddig nyúlhat?
Sugallatra megindulnak.

Kis angyalkák éneklése,
Kis báránykák bégetése,
Aldás, fény hull szerte-széjjel
Bethlehemi első éjjel.

E világot ki menti meg?
Ott a jászol, benne pihen.
Olyan édes, oly pirinkó,
Drága szép kis rózsabimbó.

Édes anyja felé hajol,
Hogy kit szült ma, ő tudja jól.
Látszik bár még gyöngy ágának,
Ura széles e világnak.

Félre, félre jó emberek,
Itt jó im egy gyermekesereg!
A szívében széppel, jóval,
Száján édes énekszóval.

Mi vagyunk itt a javából,
Szirtes Transsilvániából,
Angyalváró kis gyermekek,
Hódolatra jöttünk neked.

Kis Jézuska, áldj meg minket,
Fogadd szívvel szívünket,
Tárd ki édes két kacsódat,
Hadd lásson e csacsogó had!

Jó, hogy újból eljött nekünk
A mi legszebb nagy ünnepünk.
Jászladtól el nem kergetnek, —
Gyermekek örvend a Gyermekeknek..

A tündérek békekonferenciája.

Messze, messze a tündérek láthatatlan köd-palotájában nagy sürgés-forgás volt. A tündérek királynője gyűlést hívott egybe, amelyre birodalmának minden lakóját meghívta.

A szolgálattelvő tündérék már napok óta díszítették a gyűlés termét. Virágfüzereket húztak faltól-falig, holdsugárszállal fűzték át őket. Majd néhány csillagot akasztottak le az ég kárpitjáról, s azokat tették oda lámpásnak. Minden ragyogott, minden nagyon szép volt.

— Hát a zengőszekrényt hova tegyük? — kérdezték most a főrendező tündértől a szolgálattelvők.

— Ide a királynő trónusa mögé. Itt lesz a legjobb helyen.

— Zengőszekrény? Mire való az? — kérdezte egy kis kíváncsi manó.

— Ebbe van bezárva a dal, a muzsika, — felelte nagy komolyan a rendező tündér.

— Hát a muzsikát be lehet zárni s aztán kiengedni? — kíváncsiskodott továbbra is az erdei manó.

— Igen. Figyelj csak ide manóka — most megnyomok egy kis gombot s látod milyen csodálatos szép zene árad ki a zengőszekrényből.

— Valóban! — ámuldozott a kicsi mamó. Elhallgatta volna talán estig is, de ám két aranyhajú tündérleányka futott be s izgatottan jelentette a rendező tündérnek, hogy királynő elindult kíséretével. Erre mindenki a helyére futott. A muzsikát visszazárták a zengőszekrénybe. De ideje is volt a sietésnek, mert a királynő kísérete már közeledett.

Elöl két fehér ruhás virágkoszorús tündérke jött, kosárával karjukon, amelyből virágot szórtak a királynő útjára. Aztán következtek a Béke, Irgalom, a Jóság, a Hit, a Szorgalom, a

Megbocsátás, a Jókedv, a Szeretet s a Reménység tündérei. — A Reménység zöld lombruhába volt öltözve, a Szeretet égő piros fátyolruhába, lilába a Hit, sárgába a Szorgalom, rózsaszínbe a Jókedv, égbébe a Megbocsátás és fehérbe a Béke tündére. Köztük jött a királynő hófehér uszályos ruhában, fején csillogó gyémántkoronával. Oh milyen szép volt! Földi szem nem is látott még olyan szépet. De nem csak szép volt a királynő, hanem jó is. A királynő után jöttek az udvari főemberek — tanácsadók — s a birodalom lakói végeleáthatatlan sorokban.

A királynőt virággal díszített trónszékbe ültették — a legmagasabb helyen állt a trónszék, hogy mindenki hallhassa a hangját. Hallották is, amint megszólalt:

— Tudjátok-e kedves alattvalóim miért hivattalak most egybe titeket?

— Nem tudjuk — felelték az elől állók, — de bizonyosan komoly ok van rá, ha összehívtál bennünket.

— Hát figyeljetek reám. Valóban komoly ok van a gyűlés összehívására. Tündérvár lakói nem is sejtették, hogy időnként titokban én is leszálltam láthatatlan köntösömben a földre, hogy lássam saját szememmel az emberek életét.

— Királynőnk te magad voltál, minden kíséret nélkül a földön? Csodálkoztak a gyűlés résztvevői. Hiszen annyi gonosz ember van a földön.

— Ez igaz. Láttam, hallottam a földi bajokat. Az emberek lepedő nagyságú ujságokat nyomnak, azokba beleírják örömeiket, bánatukat, ami körülöttük, vagy nagy messzeségben és harcolni fogunk a Gonosszal az emberiség jobb voltáért... kiki a maga fegyvereivel.

— Jóság tündére! jőjj ide elém! — szólt

történik. De bármennyi rosszat írnak — az élet valóságában még több a baj, a nyomorúság, a szenvedés, mint, amennyiről az ujságok megemlékeznek. Pedig milyen nagyszerű és csodálatos alkotások hirdetik az emberi ész hatalmát. Útat vágnak a sziklába — s tüzes szemű vasszörnyetegek száguldanak vaspályáikon, acélmadarak bugnak a levegő égben — s gondolatukat gépnek diktálják le. A gép megérti és ezer és százezer példányban röpti pillanatok alatt szerte a világba.

— De hisz akkor a tündérséget utánozzák — méltatlankodott a királynő főtanácsadója. Mikor én fiatal voltam — vagy ötszáz évvel ezelőtt — még nem volt az embereknek acélmadaruk, vaslovuk meg ujságjuk sem. Könyvet írtak, de csak kézzel.

— Az régen volt kedves tanácsadóm! Azóta az emberek nagyon sokat tanultak. Pedig, hogy vigyáztunk rá, mégis megfejlették a zengőszekrény titkát is s ami nekünk féltett kincsünk volt, s csak nagy ünnepeinken szólaltattuk meg; a zengőszekrényt, azt ők ma már mindennap hallgatják.

— Persze most aztán nagyon boldogok és elégedettek az emberek? — kérdezte Jóság-tündére

— Dehogyan! legyintett szomorúan a királynő. Talán boldogtalanabbak, elégedetlenebbek, mint valaha. A csodálatos alkotások, önhitté, elbizakodottá teszik őket. A gazdag még gazdagabb akar lenni, a szép még szebb, a hatalmas még hatalmasabb. Irigyek és önzők. S ami a legnagyobb baj, örökös békétlenségben élnek egymással.

Sok helyen megfordultam. — Így Taljánországban...

— Ott jó lenni, mert sok narancs terem! — kottyantott közbe a kis erdei manó. A királynő elmosolyodott, de aztán folytatta:

— ... a burkusok földjén, az anglusok országában — északon az eszkimók közt, délen a feketék között...

— Még megjegyezni is sok ezeket a helyeket, hát még bejárni! — vélekedett Szorgalom tündére.

Bizony sok kedves tündérem, de szívesen tettem volna, ha legalább száz elégedett és boldog embert találtam volna. De ennyit sem találtam. Pedig szemben milyen kedvesek, hogy tudnak szép szavakat mondani egymásnak. Titkon pedig fegyvereiket élesítik és megfojtánák egymást egy kanál vízben.

A kis erdei manó bölcselkedve jegyezte meg:

— De hisz egy kanál vízbe nem lehet belefújni!

— Éppen ez mutatja meg a gonoszságot, — mondta a királynő — milyen kicsi egy kanál víz, de ha tehetnék abba is belefojtánák egymást. Jóság tündére szomorúan takarta el arcát:

— Még elgondolni is borzasztó, hogy ilyen beleg a világ!

— S az emberek szívéből kihalt minden jóság — fejezte be Jóság tündére. De jöttek utána panaszaikkal a többiek. — Igazság:

— Hogy igazság talán már nincs is a földön. — Hit:

— Hogy az emberek Hit nélkül vakon mennek el Krisztus mellett. — Béke:

— És porba tiporva a béke olajága...

— Igazad van Béke! szól most a királynő. Pedig próbálnak ők egymás között békét kötni. Tartanak békegyűléseket — szónokolnak, de hiába. Akkor érkeztem Genf-be, mikor a 999-ik békegyűlést hirdették a Békepalotában. A palota kapuján sorra jöttek be az anglus, a talján, a francia, a magyar, a japán, a román, a burkus, a lengyel és más országbeli miniszterek.

Hét nap, hét éjszaka szüntelenül csak tanácskoztak. Mindenik miniszter kezéken ott csillogott egy-egy ezüst láncszem. Ezekből a láncszemekből akarták összeforrasztani a Béke színezüst láncát.

Béke tündére felélénkült:

— És sikerült összeforrasztani?

— Míg én ott voltam, addig nem. Mert amíg testvér ki nem békül a testvérről, apák a fiakkal, a fekete a fehér emberrel, a burkus a franciával, a muszka meg az egész világgal, addig a láncszemek mindig széthullanak, sohasem lesz belőlük lánc, mely szeretettel egybefűzné a szíveket. Attól félek, hogy az emberek nem is tudják megcsinálni a békét — szól szomorúan a tündérek királynője.

A gyűlés résztvevői lelkesen, egy szívvel kiáltottak fel:

— Akkor próbáljuk meg mi tündérek — és csináljuk meg mi a békét! A királynő meghatottan válaszolt:

— Jól van kis tündéreim! Lelkes jószándékokat magamévá teszem. Amit a genfi Békepalotában nem tudtak megcsinálni az emberek, mert nem is akarták igazában, azt megpróbáljuk mi. Kimegyünk az emberek közé közé. Ott leszünk mellettük láthatatlan köntösben. Segítjük őket, mikor tanácstalanok, a jóra intjük, s megfogjuk kezüket láthatatlanul, mikor veszedelmebe indulnak. Igaz, ott lesz mellettünk a Gonosz is a másik oldalon, hogy lerombolja és megsemmisítse azt, amit mi építünk. Épp oly láthatatlan lesz ő is, mint mi, s harcolni fog velünk, hogy uralmát megtartsa a világ fölött. De mi nem fogunk félni tőle, mert egyszer mégis csak diadalmaskodni fog a Jóság, a Szeretet, Igazság, Hit, Szorgalom, Megbocsátás, Béke a Gonoszság felett.

— Úgy van! Úgy van! Ujjongtak a gyűlés résztvevői. Kimegyünk az emberek közé újra

a királynő. Az kilépett a sorból s a királynő előtt mélyen meghajtotta magát.

— Parancsodra felséges királynőm!

— Te a kérges, kemény szívű gazdagok ajtaján kopogtatsz majd be. És szánalomra, a más nyomorusága iránt megértésre indítod őket, hogy adjanak munkát, lakást, ruhát, élelmet a tél hidegében didergőknek.

— Remény! A reményvesztett, kétségbeesett lelkeknek elviszed a remény olajágát.

— Megbocsátás! A megbocsátás magvait hinted el a lelkekben.

— Igazság! A té fegyvered az igazság lesz. Azon légy hogy azok is megismerjenek, akik most hiába keresnek.

— Szorgalom! Szorgalmas és becsületes munkára tanítasz minden embert.

— Hit! Visszaülteted a szivekbe a hitet, hogy a hitetlenek újra hínni tudjanak Istenben.

— Szeretet! Menj a gyermekek közé és ott kezd meg a munkát. Mert a szeretetnek, az egymást megbecsülésnek onnan kell kisarjadni: a gyermekek lelkéből.

— Béke! Neked lesz a legnehezebb küldetésed. Az ellenségeskedőket fogod megbékíteni — testvért a testvérral, apákat a fiakkal, nemzeteket nemzetekkel, embert emberrel, fehér a feketével, burkust a franciával, a muszkát meg az egész világgal!

— Szálljatok! Szálljatok tündérkéim! Szerete a nagyvilágba! Vigyétek magatokkal fegyverül a lelketek kincsét, a szeretetet, jószágot, irgalmat, hitet, megbocsátást, szorgalmat, jókedvet, reménvt, igazságot és vigyétek magatokkal a boldog békét! Erre most nagy-nagy szüksége van a világnak.

— S ha mindenki elvégzi a reá bizott feladatot, akkor meg is csináljuk, mi tündérek, amit a minisztereknek nem sikerült összekovácsolni a genfi nagy gyűlésen, összekovácsoljuk mi a béke színezüst láncát... Tíz év múlva újra találkozunk, akkor ki-ki beszámol, hol s merre járt, elvégezte-e a reábízott feladatot?

— Éljen! éljen a mi szép, bölcs és okos királynőnk! — kiáltották egyszívvel a tündérek békekonferenciáján összegyűlt alattvalók. — Tíz év múlva ugyanitt találkozunk!

A rendező főtündér most egy alig látható gombocskát nyomott meg, mire megszólalt a zengő szekrény. Csodálatos szép muzsika áradt ki belőle s át meg áthullámozott a szíveken — az összegyűltek szóltan gyönyörűséggel hallgatták a tündéri muzsikát. Aztán már csak rövid búcsúzás következett. Indult ki-ki a maga útjára. A királynő is felállt s míg a zene szólt, kíséretével együtt elvonult.

Nem szólt ugyan róla, de mindenki tudta, hogy ő is ott lesz mindenütt, ahol a beteg világ meggyógyításán fáradoznak majd láthatatlanul az emberiség jó szellemei, a tündérek.

*

Hallga csak! A karácsonyi harangszóba már belevegyül az ő hangjuk is. Napsugárszálon jöttek, már itt is vannak közöttünk. A Reménység tündére most ültetgeti a szivekbe a reménykedés palántáját, hogy remélni, bízni tudjunk Istenben. A Hit zsolozsmákat szólaltat meg a templomok bolthajtásai alatt — és a Béke szózata zeng-bong a Megváltó születésének emlékűnnepén, a karácsonyi harangszóban. Tárjuk ki neki szívünket, mindnyájunkhoz szól a szava: Békesség nektek emberek!

F. László Marcella.

*Átdolgozva színpadra is.

A Béke szózata zeng-bong a Megváltó születésének emlékűnnepén: Békesség nektek emberek!

Jézuska születése.

Csillag fénylik Betlehemben,
Mintha égi nagy szem lenne.

Kinek fénylik, hol van, hol van?
Betlehemi kis jászolban.

Jan Wolski:

Meséből valóság.

Fordította: Kormos Jenő.

— És hogyan szervezték meg az egyes országok ifjainak kölcsönös látogatását? — kérdeztem.

— Nagyon egyszerűen.

Szövetkezeteink minden egyes tagja, mikor a tizenötödik évét betölti és külföldre akar utazni — megteheti bizonyos feltételek mellett.

Írásban közli szövetkezete igazgatóságával, hogy melyik országba akar utazni és mit akar benne megismerni.

Az igazgatóság ezt a beadványt nyomban elküldi saját megjegyzésével a kerületi központnak, a kerületi központ pedig az országos központ vezetőségének.

— Minden nemzeti központ, — folytatta Vasváry Feri, — közli a nemzetközi központtal azon ifjak névsorát, akiket külföldre szándékozik küldeni, részletesen feltüntetve, hogy a jelentkezők melyik országba óhajtanak utazni.

Az az ország pedig, ahova ezek az ifjak mennek, ugyanannyi ifjút küldhet saját gyermekei közül az ők hazájukba.

Lengyelországból például az idén hatvanöt ifjú utazott külföldre — fiúk és lányok vegyesen. Cserében ugyanannyi külföldi vendég nyaral Lengyelországban.

Hála a Nemzetközi Központ törekvéseinek, minden állam egyezményt kötött egymással, melynek értelmében a kölcsönös külföldi látogatásra utazó fiatal szövetkezeti tagoknak semmiféle útlevelet nem kell váltaniok és ingyen jegyet kapnak az összes állami vasúttakra.

És általában mindenféle kedvezményben részesítik az országukba ellátogató külföldi vendégeket.

Csupán azért, hogy minél jobban megismerjék és egyben megszeressék azt az országot, amelynek vendégei.

— Gyönyörű elgondolás, — szakítottam félbe, — de hogyan értekeznek? Hiszen a gyermekek nem tudnak a világ minden nyelvén!

O, a nyelvi kérdést már régen megoldottuk! A mi nemzetközi szövetségünk hivatalos nyelve az eszperantó. Aki utazni szándékozik, annak előbb alaposna meg kell tanulnia ezt a nyelvet. Olyan könnyű, hogy pár hónap alatt jól el lehet sajátítani. Ennek a nyelvnek a ismerete nagyon megkönnyíti az utazást és az egyes országok megismerését.

Amíg nemzetközi szövetségünknek nem az eszperantó volt a hivatalos nyelve, a külföldre való utazás csak néhány gazdag és legfőképpen jó nyelvérzékkel megáldott ifjú kiváltsága volt. Másoknak pedig évekig kellett idegen nyelveket tanulniok, amíg valahogy annyira mehetek egy-egy nyelv ismeretében, hogy tolmács nélkül meg merték kockáztatni az utazást.

De ezzel a nehezen szerzett nyelvtudomány-nyal is csak egy-két országban lehetett boldogulni. Egy harmadik ország meglátogatására más nyelvet kellett elsajátítani. Mennyi időbe és mennyi pénzáldozatba került ez a hosszadalmas tanulás a szerencsétlen világjáró jelölteknek — könnyen elképzelhetjük.

De most már egészen másképpen áll a helyzet! Egyetlenegy nagyon könnyű nemzetközi nyelv segítségével az egész világ ifjúsága minden különösebb fáradság és a drága idő vesztetése nélkül kölcsönösen megértheti egymást és szövetkezeti, meg egyéb ismereteit is kitűnően gyarapíthatja más országokban.

Ebből természetesen nem következik az, hogy szövetkezeti ifjaink ne tanuljanak meg egy-egy idegen nemzeti nyelvet, ha hajlamuk van iránta. A nemzetközi nyelv ebben a törekvésükben is nagyot segít rajtuk, mert minden ország eszperantistái készséggel tárják fel előttük nemzeti nyelvük rejtettebb titkait.

Én például — magyar létemre — lengyelül beszélek önnel, mert különösen felkeltette érdeklődésemet a lengyel nyelv és a lengyel népköltészet. Ezelőtt három évvel szorgalmasan tanulgatni kezdtem az önök nyelvét, mielőtt ide ellátogattam volna, és két szünet alatt tökéletesí-

tettem magamat benne. Már szótár használata nélkül olvasom az önök legfinomabb stílusú költőjének, Slowackinak gyönyörű költeményeit, ki elgondolásaiban annyira hasonlít a mi Madáchunkhoz, — azután a Miczkiewicz, Kasprowicz verseit; de legjobban fetszenek nekem Konopnicka Máriának, „a gyermekek költőjének” egyszerű, kedves kis írásai, mert minden egyes sorukból a gyermekek iránt érzett nagy szeretete csendül ki.

De közöttünk nem mindenki szokott nyelvészkedni és külföldi irodalommal foglalkozni. A többség inkább a gyakorlati tudományok felé hajlik — és azok számára a nyelv csak segéd-eszköz ismereteik megszerzésében és kibővítésében. Tehát a külfölddel való érintkezésben a többség csak az eszperantó nemzetközi nyelvet használja.

Ez a nyelv, éppúgy, mint a rádió és a távolbalátó készülék, közelebb hozza egymáshoz azokat a nemzeteket, amelyek nélküle sohasem tudnák egymást tükéletesen megismerni és sohasem tudnának egymással őszinte, igaz barátságot kötni.

— Igen, való igaz, amit Vasváry barátunk mond — szakította félbe Ferit egy magas, karcsú, tüzetektintetű barna fiú. — Én algiri arab vagyok és csak az eszperantó nyelvnek köszönhetem, hogy Lengyelországba ellátogathattam s hogy ezt a szép, érdekes országot, évezredes műveltségét és fiatal szövetkezeti munkásait megismerhettem. Hiszen a népek szövetkezeti alapon való együttműködésének és az eszperantó nyelv nemes célkitűzéseinek két legnagyobb művelője — Abramowski Eduárd és Zamenhof Lajos doktor is ennek az országnak a fiai közül került ki — és mi, külföldiek azért szeretjük és tiszteljük annyira az önök szülőföldjét;

— Én is megtanultam lengyelül — de sokkal rövidebb idő alatt, mint Vasváry Feri, mert én orosz vagyok és az orosz meg a lengyel nyelv annyira hasonlít egymáshoz, hogy pár hónapi gyakorlat után tökéletesen megérthetjük egymást, — tette hozzá csengő hangon a mellettem ülő kedves, fiatal leány. — De az itt nyaraló magyar, angol, francia, eszt, finn, japán, bolgár, dán és más nemzetbeli barátainkkal természetesen csak eszperantóul szoktam értekezni.

*

— Nagyon sokat lehet tanulni az ilyen külföldi kirándulások alatt, — mondta egy komolyarcú fiú, nagy zsebjegyzőkönyvvel a kezében. — Mikor innen hazamegyek Németországba, gyakorlati téren fogom hasznosítani az itt szerzett szövetkezeti tapasztalatokat, s úgyhiszem, használni fogok vele hazámnak.

— Én is nagyon sokat tanultam a mi ven-

dégeinktől! — kiáltotta egy növendék leányka. — Például Rózsikától.

— Rózsika a baromfityénzésre oktatott minket. És közben olyan sok szépet mesélt az ő kedves hazájáról, hogy hárman nagy kedvet kaptunk ellátogatni Dániába. Egy, vagy két év múlva feltétlenül meglátogatunk téged, Rózsikám, a saját otthonotokban, Várjál ránk!

— Igen, szívesen várunk mindnyájatokat!

— Tavaly nyáron lengyel vendégünk volt otthon Magyarországon — Ziemba Jancsi, — szólt közbe Vasváry Feri. Ő segített nekem legtöbbet a lengyel nyelvben való előmenetelben. Neki köszönhetem, hogy már az egyes lengyel tájszólásokat is kezdem érteni, melyek népköltészeti tanulmányaimnál elengedhetetlenül szükségesek. — Még van itt egy magyar barátom, a Vilna melletti „erdei telepen”, aki szintén a lengyel népköltészetet tanulmányozza.

— Én is addig dícsértem Rajski Cézinek és Bátor Lacinak a mi irodalmunkat, hogy ők is kedvet kaptak a magyar népköltészet berkeibe való mélyebb behatolásra. Egy-két év múlva felkeresnek engem Sopronban.

— De fel ám! Hallottuk, hogy Sopron milyen szép város. Ott leszünk! Tőlünk ugyan nem szabadulsz, kedves magyar pajtásaink!

— Minden nyáron többen és többen utaznak közülünk külföldre.

Az egyes országok gyermekei egyre jobban és jobban megismerik egymást.

— Így tehát, mikor a mi nemzedékünk veszi kezébe a világ sorsának irányítását, — barátság és békés egyetértés fog uralkodni a nemzetek között! — mondta őszinte meggyőződéssel egy csinos, magastermetű leány.

— Ki ez a kisleány? — kérdeztem a mellettem álló Rózsikától.

— Vojsz vill Berti. — Litván nemzetiségű.

*

— De már itt az ideje, hogy útnak induljunk! — jegyezte meg a fiúk egyike, a földről gyorsan talpraszökkenve.

Mindnyájan követtük példáját és hosszú libasorban megindultunk a hegy csúcsa felé.

*

Lassan mentünk s közben gyakran megállottunk, hogy az állandóan újabb és újabb szépségeket feltáró vidékben gyönyörködjünk.

A nap már lenyugvóban volt, de mi még messze voltunk a céltől.

*

Hirtelen idegen hangokra lettünk figyelmesek.

— Valami társaság is a menedékház felé tart. De miféle társaság lehet?

Nagyon kíváncsian nézegettünk jobbra-balra.

Egy bükkös sűrűből két fiatal leány, három fiú és egy idősebb, szakállas férfi tartott felénk.

A továbbiak során megtudtuk, hogy cseh ki-vándorlók, egy iskolai szövetkezet tagjai és a tanítójuk.

A Magurka közelében lépték át az országhatárt és a hegy tetejére igyekeztek, hogy résztvegyenek mindnyájunk nagy ünnepében.

Örömmel üdvözlöttük a szomszédból jött kedves vendégeinket és együtt folytattuk tovább útunkat.

Végre célhoz értünk. Fenn voltunk a Magurka csúcsán.

A menedékház előtt, melynek tetején szivárványszínű* zászlót lengetett az enyhe nyári szél, a telep leányaival találkoztunk, kik még a reggeli órákban felmentek.

Közöttük volt Pista doktor is. Valamelyik rövidebb úton mehetett fel, mert csak jóval utánuk indult fel a hegyre s mégis megelőzött bennünket.

A tornác elé gyűltünk össze és hosszan elnéztünk nyugatra.

Előttünk volt a távoli Tátra hegység gyönyörű panorámája. A hegy mögött már félig eltűnt a nap hatalmas vörös koronája.

Hirtelen száz fiatal kebelből felelendült a hittel, erővel tele, lelkesítő nóta:

*Rajta hát testvér, hív ez ifjú sereg,
Egy új világnak legyünk építői,
Egy nagy családban és igazságban
Éljünk mi aztán igaz életet.
Szálljon magasra fel a mi énekünk
Falú és város egy testvér legyünk.
Ha összefog a falú és város,
A szövetkezésben újjá születünk,
Testvérek leszünk.*

(Dézsy Zoltán versfordítása.)

És szállt a dal a hegy tetejéről le a mély völgyekbe s onnan ismét fel a szomszédos hegyek felé.

Vége.

* Szivárványszínű zászló a szövetkezeti gondolat szimbóluma.

*Jaj be pompás fa
A karácsonyfa
Nincs árnyéka
Csak játéka.
Jaj be pompás fa.*

*Minden ága ég
Gyönyörűen éy
Kis Jézuska vigyáz rája
El ne aludjék.*

*Örömeivel
Te ültetted el
Kis Jézuska vigyáz rája
Ne hervadjon el.*

Karácsonyi pásztorjáték.

BORIS:

Istenem, istenem segíts meg,
Oly bajos élni a szegénynek,
Gyurka bátyám nekem —
Egész nap a réten:
Juhokat őrizget szegényke.

Csacsogó pataknál vár és áll.
Fölötte madárka szálldogál;
Szellő cirogatja,
A nap csókolgatja
S az est haza hozza szegénykét.

Ő keres számunkra kenyeret,
Jutalma érte a szeretet...
Legyen is jó hozzánk,
Másképp mihez fognánk
Mi árvák, elhagyott szegények?!

Hej, haj! de bajos is a szegény embernek.
Még ha az édes anyánk nem volna beteges...
Könnyebb lenne elviselni a nyomorúságot, ha
ő is tudna tenni-venni egyetmást a tüzhely körül. Nő, de talán nem hagy el így se a jó Isten!

De vajjon, hől ülhet Gyurka olyan sokáig? Máskor ilyen tájt már mindig hazakerült. Talán csak nem esett valami baja?...
Megyek, megnézem, nem jön-e? (Ernyőt csinál a kulisszánál.) A-há! mintha jönne... De a többi pásztorokat miért hozza magával? (Mésziről hallatszik a pásztorok éneke.)

PÁSZTOROK:

A juhásznak jól megy dolga,
Egyik dombról a másikra.
Terelgeti nyáját,
Fújja furulyáját,
Gond nélkül éli világát.

BORIS (visszahúzódik a szinpadra): Már itt is vannak!

MIHÁLY: Jó estét, Boris! (Belépve.)

PÁSZTOROK: Jó estét, Boriska!

BORIS: Hozta Isten mindnyájokat.

MIHÁLY: Ugyan, mi jóval várod a hivatalan vendégeket? Mert éhesek vagyunk!

PÁSZTOROK: A'bizony!

BORIS: Ugyan úgy-e, Mihály bácsi? „Ha jösztek, lesztek, ha hoztok, esztek” — mondja a példaszó! (Tréfásan leül és foltozgat.)

PÉTER: No, no! Ne haragudj, lelkem! Hoztunk mi magunkkal.

MIHÁLY: Csupán csak falatozni szeretnénk... Itt az eresz alatt. Azt hiszem, az édesanyádnak se lesz ellene kifogása. Azután majd visszamegyünk a nyájhoz.

BORIS: Nem, nem Mihály bácsi. Telepedjenek le, ahova lehet... — Ejnye né! Hát Gyurka hol maradt?

JÓSKA: Bizonyosan a juhaival bajlódik.

PÉTER: Nekünk is majd kiszakadt a lelkünk, míg az akolba terelhettük a mieinket. Tudja Isten! mi lelte ma őket.

MIHÁLY: Már az igaz! Alig ettek valamit. Egész nap mind csak bégeltek s bámulták az eget. — Hanem hát, mi nem vagyunk juhok, mi ehetünk is! Elő a tarisznyát s falatozzunk izibe.

JÓSKA: Na, igen!

(Letelepednek. Étel t szednek elő a tarisznyákból s eszegetnek.)

MIHÁLY: Boris, szívesen látunk téged is.

BORIS: Köszönöm szépen! Csak lássanak hozzá, Isten áldásából. Majd a mienk is meglesz, ha Gyurka hazajön. *(Felugrik s kinéz.)* De hol is késik oly soká? Gyurka, Gyurka te!

(Kis szünet.)

MIHÁLY: Most már, én is amondó vagyok, hogy jó lesz utána nézni a fiúnak... Bizonyosan elszéledtek a juhái s most a sötétben nem látja őket. Hé, Jóska! tápázkodj fel s menj utána. Hátha szüksége van segítségre. Majd ehetsz azután is.

BORIS: Úgy, úgy! Jóska bácsi! Tegye meg ezt a kis fáradságot *(Megöleli.)*

(Józi el.)

PÉTER: Te meg, Boris lányom, hoznál addig egy korsó vizet a csorgóról.

BORIS: Hozok biz én, szívesen. hogyan hoznék! *(Korsóval el.)*

MIHÁLY: *(Bicskáját a nadrághoz törölgeti s kicsit gondolkodik...)* Hm. El is felejtettem mondani, milyen különösét álmodtam ebéd után. Szép holdvilágos éjszaka volt, tengersok csillag sziporkázott a magasságos égen. Hát egyszer csak kivált közülök egy még a napnál is nagyobb és ragyogóbb. Aztán emelkedik, emelkedik... fel az ég tetejéig. Ott aztán megállott. Ragyogni kezdett, de olyan fényesen, hogy káprázott belé a szemem, Erre a többi csillag keringeni kezdett körülötte sebesen, de olyan sebesen, hogy mindenik után csak egy tüzes karikát láttam...

PÉTER *(álmélkodással)*: Különös egy álom, csakugyan. Vessen számot hozzá gazd'uram, hogy valami világra szóló csoda fog történni!

MIHÁLY: Apáink közül ts álmodott egyik másik ilyen nevezetes álmot... S olyan is volt köztük, aki megfejtette. Így tanítja az Írás! De én gyarló, pásztor ember alig hinném, hogy az Úr, a mi Jehova Atyánk ilyen jelentőség-teljes álmra tett volna méltóvá engemet, szolgálai közül a legutolsót.

PÉTER *(elgondolkozva)*: Ki tudja?

MIHÁLY: Bármint legyen, áldom az én Uramat, Istenemet!

(Kis szünet.)

GYURKA *(lelkendezve rohan be)*: Emberek, emberek! *(Felugrálva.)*

MIHÁLY, PÉTER: Mi az, mi az? Mit beszélsz?

GYURKA: Ég a város! Bethlehem!

JÓSKA *(belépve)*: Igen, igen. Tűzbe van az egész város.

PÉTER *(ijedten)*: Uramisten ne hagyj el!

MIHÁLY: Pásztorok, hamar, hamar... Menjünk oltani a tüzet!

PÁSZTOROK *(gyorsan indulnak kifelé, de hirtelen megállnak, visszahökölnek rémülettel és letérdelnek.)* Ni ni, közeledik a fényesség!

ANGYAL *(megjelenik, énekel.)*

„Pásztorok, pásztorok, nagy öröm vár rátok,
Megszületett a Messiás, akit régen vártok.
Nem messze istálló ragyog égi fényben,
Ott fekszik a kisded Jézus, Mária ölében.

A TÖBBI ANGYALOK IS JÖNNEK:

Jöjjetek hozzája, hódolástok várja:

Ő az égnek és a földnek Istene, királya.“

„Egyszerű szívetek nyissátok meg néki,
A szegénynek bűját, baját tiveletek érzi.
Dicsőség, dicsőség menyben az Istennek,
Szent békesség itt e földön a jó embereknek.
Jöjjetek hozzája, hódolástok várja,
Ő az égnek és a földnek Istene, királya.“

(Angyalok el.)

(Szünet. Pásztorok mintha álomból ébrednének, néznek az angyalok után.)

PÉTER: Na, látja gazd'uram, mit jelent az álma.

MIHÁLY *(felvidultan)*: Halljátok pásztorok! Megszületett a Messiás! Gyertek keressük fel őt.

PÁSZTOROK: Menjünk, menjünk...

(Énekelve)

„Pásztorok keljünk fel,
Hamar induljunk el,
Bethlehem városába,
Rongyos istállócskába,
Siessünk, ne késsünk,
Hogy még ezen éjjel ottan lehessünk,
Mi Urunknak tiszteletet tehessünk.“

(Függöny.) Bartha István.

Karácsonyi ének.

Irla: Landtné Ady Mariska.

Bethlehemnek városában
valamikor réges-régen:
csodás, pompás ragyogásu
új csillag tünt fel az égen.

Nyáját őriző pásztorok
áhitattal néztek rája
s napkeletről bölcs királyok
indultak el a nyomába'.

A tünemény siklott, úszott
felhők fodrán a langy éjen:
Palesztina kék egének
csillagszóró tengerében.

Siklott... úszott... Majd megállott
barmok istállója felett.
Jászol mélyén, alom-szalmán
ott feküdt a drága gyermek.

E szent estén víg szívünkre
öleljük a szenvedőket
s ahogy minket szeret Jézus,
úgy szeressük mi is őket!

A kis Jézus: Isten fia.
S lám a jászol fénytől lángolt:
égő fénytől, mit a csillag
a tetőn át rábocsátott.

A kis ojtó egyre nyílt,
kívül nőttön-nőtt a tömeg.
Ajándékkal megrokodva
pásztorok, királyok jöttek.

Isten fia szeretettel
mosolygott rá mindnyájokra:
szegény pásztor-emberekre
s napkeleti királyokra.

Igy mosolyog ma reánk is:
fényes, dús karácsonyfánkra
s a sok jóért, amit kapunk,
tőlünk csupán azt kívánja:

A repülőgép.

Irla: Gál Lajosné.

Csilling, csilling, csilling! hangzik a kivilágtított szobából, mire szétnyílik a szárnyasajtó és szinte repülve jönnek be rajta a gyermekek. Elöl Bandika, ő a legnagyobb, utána Zsuzska, Iluska és Janika. Janika csak két éves apróság és a kis szája nyitva marad, mikor meglátja csillogó karácsonyfát. Bandika is nagyramereszti a szemeit, úgy néz, nehogy valami látatlan maradjon. De hamar összeszedi magát, leereszti kezeit és intve kis testvéreinek elkezdti kedves, vékony gyermekhangon énekelni: „Mennyből az angyal eljött hozzatok, pásztorok, pásztorok.”

Apa és anya meghatva hallgatják a szép karácsonyi éneket s mikor vége van, sorra megcsókolják a gyermekeket. — Most már keresse meg ki-ki a maga ajándékát, adja ki az utasítást anyuka.

Bandikát nem kell nógatni, ő hamar lecsap egy gyönyörű kis repülőgépre, tudja, hogy az övé, mert ő imádkozott minden este azért, hogy neki repülőgépet hozzon az angyal.

Apuka megmutatja a csavart, amit fell kell húzni és íme a kis gép nagy berregéssel meg-

indul. Előbb egy darabig a szőnyegen szalad, azután felemelkedik a levegőbe és repül az ablak felé, szerencsére be van zárva, így kénytelen leszállni. Bandi bizony megijedt, hogy kitöri az ablakot és elrepül az éjszakába, mielőtt még játszhatott volna vele.

Anyuka közben kiment, mikor visszajött egy nagy kötény volt előtte, melynek felfogta az alsó két csücskét, pedig a kötény üres volt.

— Gyermekek, szóltszelid hangon, én most gyűjteni jöttem a szegény, árva gyermekek részére. Mindenik adjon a tavalyi játékrészből, hogy más gyermeknek is legyen öröme.

Nem kellett kétszer modani, a gyermekek azonnal elszaladtak és a következő percben meg-rakodva jöttek vissza, telerakták az anyu nagy kötényét. Még Janika is ott tipegett köztük és egy falovat, melynek nem volt már se füle, se farka, se lába, beledobott a köténybe.

— Nesze cocó! — mondta kedves mosolygással. Tudta az egész család, hogy Janikának milyen kedves volt ez a csonka ló. Minden este a párnája alá tette, ha aludni akart, azért senki

sem kacagott, hogy odaadta, hanem mindnyájan összecókolták érte.

Nagy vígsággal telt el az este, alig akartak már lefeküdni a gyermekek.

De anyu kimondta a végszót:

— Holnap is nap van, most már menni kell!

Igy mindenik vitte magával az angyalfiát és lefeküdtek.

Bandika az ágya mellé tette egy székre a repülőgépet és folyton nézte. Mert, ha a lámpát eloltották is, a tűz szépen világított és gyönyörködhetett a kedves játéokban.

Amint így nézi-nézi, úgy tetszik neki, hogy a gép mind nagyobb és nagyobb lesz.

— Ennek fele se tréfa, — gondolja Bandika. — ez a gép engem is elbír.

Szép csendesen kimászott az ágyból, felöltözött és beleült a gépbe.

Milyen furcsa! A kis pilótabábu is mintha megelevenedett volna, azt kérdezte:

— Merre parancsolja az urfi, hogy menjünk?

— Legjobb volna Tündérországba, — felelte Bandi

A gép berregni kezdett, de a testvérkéék nem ébredtek fel. A lányok az új babát, Janika egy új lovacskát szorongatott a kezében és aludtak, „angyalokról álmodtak.”

Amint a gép az ablak felé repült, az ablak szétnyílt és újra becsukódott.

Aztán mind magasabba emelkedtek, fel a házak fölé. De Bandika nem félt. Még tapsolt is, mikor a városra lenézett.

Úgy tetszett neki, mintha egy nagy, fényes tűzgolyó közeledne feléjük.

— Nézd, — mondta a pilótának, — az a nagy tűz felénk száled.

— Nem az száled, hanem mi megyünk felé és nem tűz az, hanem csillag. Ott van Tündérország.

Bandinak káprázott a szeme a nagy fényeségtől.

— Vajjon beengednek-e? — kérdezte agógódva.

— Tudom a jelszót, — felelt a pilóta, — csak annyit kell mondjunk: „Kis kosár, nagy kosár” és kinyílik a kapu.

Úgy is történt. A jelszóra széttárult tündérország kapuja és ők berepültek. De addig nem mehettek tovább, míg az őr ki nem kérdezte, honnan jönnek, hogy hívják és mit keresnek itt?

Bandika elmondta, hogy Barna Bandi a neve és látni szeretné Tündérországot, melyről oly sokat olvasott a meséskönyvből.

— Elbúcsúztál szüleidtől és testvéreidtől?

— Nem búcsúztam, mert azt gondoltam, hogy hamar visszatérek.

— Akkor csalódtál, mert akit itt tovább en-

gedünk, annak itt is kell maradni, többet nem mehet vissza a földre.

— És akkor sohasem láthatja többet a szüleit és testvéreit?

— Nem bizony! — felelt az őr komoly arccal.

— Akkor süssék meg az egész Tündérországot! — válaszolt Bandi mérgesen és beugrott a repülőgépbe.

— Vezesd visszafelé a gépet! — rendelkezett a pilótának és búcsút intve az őrnek kirepültek a nagy kapun.

Hiába kiabált az őr, hogy jertek vissza! Jertek vissza! Ők nem is hallgattak reá csak repültek a nagy végtelenségbe és Bandi olyan boldog volt, hogy nemsokára látni fogja a szüleit és testvéreit.

Az ablak újra kinyílt, ők berepültek rajta. Bandi levetkőzött és sietve bebújt a paplan alá.

Reggel, mikor az álmat kidörzsölte a szeméből, pillantása legelőbb is a kis repülőgépre esett; ott volt a széken most is, elől ült a kis pilótababa, hátul a kabinban kicsi baba-utasok.

Bandi kiugrott az ágyból és egy nagyot nevetett. Épen akkor jött be Anyú és megkérdezte:

— Mit nevezsz fiacskám?

— Azt nevetem, hogy én milyen csacsi vagyok, azt gondoltam, hogy igazán repültem a kicsi gépen, pedig csak álmodtam.

Azzal elbeszélte az egész utazását. Mikor odajutott, hogy nem akart Tündérországba maradni, anyukája ölbekapta és össze-vissza csókolta.

— Milyen jó, hogy visszajöttél!

— De anyú hiszen csak álom volt az egész!

— És, ha igaz lett volna, ott maradtál volna?

— Nem én, a világnak minden kincséért sem!

— Én szem! én szem! Kiáltotta a kis ágyból

Janika, amin aztán jót nevettek, mert Janika csak most ébredt fel és nem hallott mást, mint az utolsó mondatot.

Téli séta.

Kacsáné Önagysága új tollas kalapban, hóna alatt napernyőjével, pórázon a kis Kacsával sétára indul.

Szegény Kacsa ur! Mit tehet? tolja a kocsit, benne a legkisebb síró-róvó Aprókát. Oldalán vélnéd fényképezőgép lóg? Nem! A tejes üveg a cuclival Apróka számára.

Valóban — nagyon kellemes egy ilyen téli séta — különösen Kacsa ur számára.

Ott a boldogság, ahol egyetértés van.

Irta: Teleki Dezső.

A város végén, egyszerű parasztházban lakik András bácsi, az útkaparó. Nagy családjával együtt szegényesen, de tisztességesen éldegéli napjait. Zsupfedeles istállójában tehén is van, borjú is van, a baromfiudvarban a tyukféléken kívül récék is hápognak, libák is gágognak. Igaz, hogy az ólban csak két malac sivalkodik, de a kövér disznó már egy hét óta szalonna, oldalas és sonka formájában lóg a padlás füstölőjében.

Este van, s a ház környéke már lecsendesedett. Annál hangosabb a gerendás uccai szoba belseje. A búbos kemencén ropog a tűz. Az asztal közepén egy talpra erősített fenyőfácska illatozik, öt színes viaszgyertya ég rajta. Öt vidám arcú gyermek üli körül a fenyőfát. Az ötödik olyan apró csemete, hogy még anyja ölében nyugszik. Annuska, a legnagyobbik, szép barna leány, énekel. Ő a kar vezetője. A kisebbek utána dalolják: Pásztorok, pásztorok örvendezve...

Csak úgy cseng a szoba a gyermekek ezüst hangjától.

Egyszer csak nyílik az ajtó s belép báránybőrsapkásan, bundával, nagy átalvetős tarisznyával András bácsi, az édesapa. A havat úgy, ahogy tudta, lerázta magáról, de a sapkán még maradt egy ujjnyi hóréteg, a bajuszán pedig néhány jégcsap.

A karácsonyi ének hirtelen félbeszakadt.

— Hej, de nagy havazás van odakünn. Még az a szerencse, hogy szélszend van... és a hold világít! — állapította meg András bácsi, s nekifogott a levetkőzésnek.

A gyermekek a duzzadt átalvetőt nagy kíváncsisággal kémlelték, boldogan össze-összenéztek. Mindegyik szemében az a kérdés ólálkodott: vajjon mi lehet a tartisznyában?

Mikor András bácsi fejét kihúzta a sapkából, tenyerével megtörülte széles bajuszának két végét. Nehányat köszörült a torkán.

— Ilyen havas időben nagy angyaljárás van... Az én szegény tarisznyám is színültig megtelt...

— Jaj, mit hozott, édes apám?

— Angyalfia! Angyalfia! — kiáltották a gyermekek zsvajkoldva.

— No lássuk, mit is hoztam? — szólott András bácsi nyugodtan, aztán hamis mosolygással benyult a tarisznyába. Rövid kotorászás után, lassú tempóval, kivett egy pár magasszárú fűzős-cipőt. Letette az asztalra Annuska elé: — Ez a tied!

Igy sorjában került az asztalra Pistának egy pár ráncosszárú csizma, Jóskának és Janinak egy-egy pár bakancs.

— Ezt a három pár lábbelit Károly sógor angyala küldi nektek.

— Hát ezt a gyönyörű fűzős-cipőt? — kérdezte Annuska kipirult arccal.

— Ezt is a szeretet angyala küldte! — felelte András bácsi kitérően. — Miklóskának pedig ezt a piros hárászharisnyát, no meg ezt a diszes, piros sapkafélét hozta...

Meg is csodálták mindnyájan az islóggal kivarrott sapkát. Az apró rézpikkelyek úgy fénylettek rajta, mint az arany.

— Éppen ennek az aranyos Miklóskának való! — jegyezte meg Annuska.

Mikor a gyermekek beteltek már az ajándékok szemléletével, jókedvű zsbongással valamenyien megtartották a cipőpróbát. Az volt a legjobb, hogy a végén mindegyik meg volt elégedve a magáéval. Jóska és Jani leginkább annak örültek, hogy bakancsuk talpát szép, kerekfejű szegek díszítették.

— Édesanyátoknak is hoztam egy jó meleg nagykendőt. Ha kimegy az udvarra, meg ne fázzék.

— Azt bizony jól tette. A régi már úgyis kopott, nem tartja a meleget! — felelte az aszszony vidáman. — Hát magára gondolt-e?

— Nekem is hozott az angyal egy naptárt. Képekkel s jó olvasmányokkal van tele. Még rigmusos versek is vannak benne. Hosszúak a téli esték. Majd tartunk belő'le felolvasást. Itt van, la! — s kicsapta az asztalra a vaskos kötetet. Azután következett a sok piros alma és zörgő dió.

Hát kell-e ennél több? Az őszinte öröm és megelégedés betöltötte a kis szobácskát.

— No most oltsátok ki a gyertyákat! — szólott András bácsi a gyermekeknek. — Hadd maradjon belőlük máskorra is!

Alig fogott Annuska a gyertyák kioltásához, a pitvar felől szokatlan zaj hallatszott be. Mintha a személtapát valahonnan leesett volna... mintha valami nekiesett volna az ajtónak...

— Biztosan a kutya! Szegény megfázott s most bekiváncozik! — vélte András bácsi, s egy égő karácsonyi gyertyával kifelé tartott. A fiuk is utána indultak.

Valóban Burkus volt... Vinnyogva nézett a sütőkemence tetejére. Két első lábát falnak támasztotta. Ágaskodott. Előre hegyezett füllel idegesen szűkölt s vakkantott is hozzá. Fel szeretett volna ugrani a kemencére.

— Ott van, ni! — kiáltotta András bácsi. — Egy nyúl! Egy jól kifejtett nyúl!... Kergessétek ki a kutyát!... Hadd fogjam meg!... Másképp széttépi!...

Burkust kilökték az ajtón s a nyúlat, ahányan csak voltak, üldözőbe vették... Végül Pista le-

Volt erre kacagás.

— No anyjukom, ezt a nyúlát is az anygal küldte! Holnapra jó tokányt készíthetsz belőle. Ebédre úgyis meghívtam Károly sógort.

— Jaj, lelkem, a holnapi ebéd már kész!... Töltött káposzta lesz füstölt kolbásszal.. Hiszen így beszéltük meg... — felelte az asszony szeliden. S magában azt gondolta, hogy úgysem tudná levágni ezt a szegény állatot.

— Nem hagyjuk megölni! Ez kegyetlenség volna! — szólalt meg Jóska védően... És szeretettel simogatta meg a nyuszi bársonyfinom prémjét.

Jani pedig dédelgetve folytatta: Ugy-e kedves? Van anyád, apád, testvéred? Most bizonyára szomorúan keresnek téged. Keresik, hogy ez a... ez a Marci... ugy-e Marcinak hívnak?... hova tűnhetett el ilyen késő este? Hova mehetett el kóricálni? Te! Te Marci... te nagyszemű! Ugy-e, hogy így van?

— Én is azt mondom — szólta Pista, a legnagyobb fiú. — El ne pusztítsuk! Azt mondta a pap bácsi, hogy legalább a karácsonyi szent ünnepeken legyen mindenki boldog és megelégedett. Ez még a nyúlakra is vonatkozik!

— Hát igaz, no! A szeretet ünnepe legyen az irgalomé! Engedjétek hát szabadon a szerencsétlen teremést... Bizonyára a kutya üldözte be hozzánk a nyitott ajtón keresztül.

— Én elengedem! — mondta Pista, s az ajtó felé indult...

— Állj meg! Mi is megyünk! — kiáltották a többiek. S a következő percben már a fűzfa-kerítésnél voltak, mely után a tarló szántóföldek következtek.

Mikor mindenik gyermek búcsúzaskép még egyszer megsimogatta a nyuszt, Pista átdobta a kerítésen.

— No menj Isten hírével! — kiáltotta utána, s addig néztek a vágatva rohanó nyúl után, amíg azt ködfátyol el nem tüntette.

Nagy lelkesedéssel újságolták benn a szobában, hogy milyen örömmel futott a nyúl hazafelé. Talán már otthon is van!

A petróleumlámpa a gyertyák nélkül is egészen jól bevilágította szobát. Csillagos sugarát szétárasztotta a mosolygó arcokra. András bácsi meg nem állotta, hogy a naptárt végig ne lapozza. Az egyik kép egy falusi uccát ábrázolt, holdvilágos, havas tájat. A háttérben kis templom ki-világított ablakkal.

— Ni a falu apraja-nagyja hogyan iparkodik a templom felé! Pedig térden felüli hó van... Ez aztán kedves kép! Nézz ide anyjukom! — szólta András bácsi, mire a naptár körbe járt az asztalon.

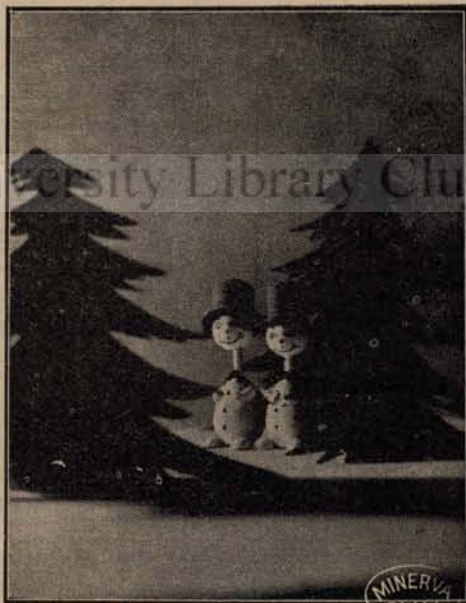
— Karácsony éjszakáján nálunk is van ilyen éjjeli mise! — jegyezte meg Annuska. — Milyen szép volna, ha mi is elmehetnénk oda!

— Rendben van! Aki akar velem jöhet. Ne csak itthon, hanem az Úr házában is örvendjünk Jézus Krisztus születésének. Együtt adjunk hála-át a jószágos Istennek, hogy eddig még mindig megadta nekünk a mindennapi kenyeret.

Janika is szeretett volna a nagyokkal tartani, de éjjelig elnyomta az álom. Édesanyó sem hagyhatta el a házat. Valakinek az öregek közül ott-hon kell maradnia. A többi éber szemmel vir-rasztott, s együttesen figyelték a harangszót. Amint megkondult az első jelzés, András bácsi intett az indulásra.

Egyszerre olyan igazi boldogság hatotta át mindegyik szívét, amilyent csak azok érezhetnek, akik az apró örömeknek is tudnak örvendezni, akik nem kapzsiak, nem nagyravágyók, hanem kisigényűek és szelidlelkűek...

Hóemberek karácsonya.

I. Hóember: Mit szólsz, pajtás, ehhez a télhez?

II. Hóember: Jól tartja magát, hál' Istennek. De hal-lod-e, pajtás, lentől a völgyből a harangszót?

I. Hóember: Hallom bizony, hallom. Karácsonyi ha-rangszó az.

II. Hóember: Karácsonyi harangszó? No akkor ki-vánjunk ni is a világnak boldog karácsonyi ünnepeket!

Jól jegyezd meg!

Ha mosakszol, tiszta maradsz!
Ne légy piszkos, mint a malac!
Aki mocskos, bizony ronda,
Inkább való disznóolba!

Egy kis leány története.

Írta: dr. Atzél Elemérné.

Élt egyszer egy szegény özvegyasszony s annak volt egy kékszemű, szöghaju kislánya. Ez a kis család bizony igen nagy szegénységben élt. Mert az asszony férje már rég meghalt, s az özvegy mosással kereste meg a mindennapi szükségletét. Egyedülállóak voltak, nem volt senki hozzátartozójuk. A szomszéd városkában élt ugyan egy gazdag gögös rokonuk, de nem érintkeztek velük, mert azok lenézték a szegény asszonyt, ki becsületes munkával kereste meg a kenyerét. Most is karácsony előtt kettős erővel dolgozott szegény asszony, hogy az ünnepekre legalább egy kis jobb falatot, s egy kis meleg ruhát tudjon a kislányának beszerezni. Csakhogy annyira sietett, igyekezett, nem kímélte magát, hogy megfázott, beteg lett s ágyba kellett feküdnie.

Magas láz gyötörte, s mindig rosszabbul és rosszabbul érezte magát. Pénze nem volt, nem tudott orvost hívatni, sem az orvosságot fizetni. És nem is gondolta, hogy olyan súlyos a baja. Ha néha-néha a jó szomszédja be nem nézett volna hozzájuk, tán még éhen is haltak volna. Most is lázban égő szemekkel nézte, hogy a kis hat éves Ilonka hogyan igyekszik őt betakarítani, s tüzet akar a kályhában gyújtani, hogy egy kis meleg tejet adhasson, amittől egy kicsit átmelegedne az édesanyja. Oly féltő gonddal vigyázott anyukájára, mintha a csöpp kis szive érezte volna, hogyha az édesanyja meghal, nem lesz már neki senkije a földön, ki ezentúl vigyáz reá. Oly bánatosan ült ott az ágyszélén és nézte édesanyja láztól kipirult arcát. Közben ártatlan, gyermekes kérdésekkel ostromolta:

— Ugye Anyukám ma jön a kis Jézuska? Vajjon mit hoz nekem? Hisz oly jó voltam, kapok ugye szép karácsonyfát, amin oly sok cukor, dísz és aranyozott dió lesz? És a tetején szép kis fényes anygalka?!

— De édesanyja már-már alig tudott odafigyelni gyermeke kérdezősködésére. Lelki szemeivel a jövőt kutarta. Tisztában volt vele, hogy ő már úgy sem gyógyul meg. Igen ám! De mi lesz akkor a kicsivel? Ki veszi gondjaiba? Ki törődik vele? Hisz nincs neki senkije. Ekkor eszébe jutott a távoli rokonság. Hátha azok nem hagyják el a kis árvát. Talán gyűlöletüket és gögjüket nem fogják a kis árvára is kiterjeszteni. Végső erejét összeszedve, így szólt a kis leányához: „Ilonkám édes! Anyukád most nagyon beteg, lehet hogy itt is hagy tégedet, felmegy a jó Istenkéhez. De te azért ne ijedj meg, ne félj tőlem, ha te szólsz hozzám és én nem felelek neked, akkor menj át szépen a Varga nénihez és hívd be. Aztán menjetek be a városba, a szomszéd néni ma d elmegy veled, elkísér s ott keressétek meg a nagybátyádat, mond meg neki, hogy neharagudjon reád, ha én reám haragudott is, vegyen gondjaiba Téged. Ez volt

az utolsó kérésem hozzájok!” — Különben eredj és hívd át Varga nénit, majd elmondom neki is ezt. Te még kicsi vagy és nem érted úgy meg. Csak előbb add még ide azt a kis tejet, hadd igyak, mert nagyon szorítja valami a torkom... nagyon fáj... Eredj kicsim... hamar... hívd át a szomszéd nénit... nagyon de nagyon rosszul vagyok...!

— Igen Anyácskám megyek már, de ugye, ha felmész az Istenkéhez, hozol nekem olyan szép karácsonyfát, amilyen én szeretnék? Ugye beszélsz a Jézuskával?

— Igen... igen... beszélek, — suttogta az anya az eltávozó gyermeke után nézve. „Beszélek, hogyne beszélnék, hogy segítse óvja, oltalmazza az én kis egyetlenemet. Istenem légy kegyelmes, hisz oly nagy a Te végtelen irgalmad. Ne hagyd elveszni őt! Mutasd meg a Te végtelen hatalmad...! Elkékülő ajkaival imát rebegbe áldást küldött gyermekére és csendesesen elhunyt. Ugy, hogy mire a szomszédasszony bejött Ilonkával, már nem is volt életben.

„Oh te szegény kis árva! Mi lesz most veled? — szölt Vargáné a kis Ilonkához. Majd megbeszéljük a főtisztelendő úrral, hogy veled mit csináljunk? Addig is gyere át kis árvám mi hozzánk, legalább egy kis meleget egyél. Ahol anyi gverekszáj eszik, ott már eggyel több vagy kevesebb nem számít. S a Jézuska hoz majd karácsonyfát is.

— Oh az én anyukám is felment az égbe karácsonyfáért, nekem is lesz estére — mondá a kislány.

— Jól van kislánykám, addig is átjössz hozzánk, — mondá a jóasszony — miközben egy könnycseppet törölt ki a köténye csücskével a szeméből. S a halott mellett egy imát mondatott el a kisleánnyal, azután egy kis rendet csinált a szobában, és visszamentek az ő lakásukba. Ott is négy gyermek várta már boldog nyugtalansággal a szent estét. Mindegyik talált dolgot magának. Az egyik segített az édesanyjának a sütés-főzésben, a másik terített a vacsorához, a harmadik utolsó öltéseit tette a kis kézimunkáján, amit a szüleinek szánt, s a negyedik nyugtalanul várta az édesapját haza. S a boldog izgalmas percekben el is felejtettek a kis Ilonkáról, aki egy ablakmélyedésbe vonulva nézegetett ki az útra. Szaporán esett a hó és mintha törött cukorral vonta volna be valaki a házakat és az utcákat. A kis lányka elgondolkodott édesanyja szavain. Ő még nem tudta ezt a nagy szomorúságot felfogni. Az ő kis eszeckéje nem tudta, hogy mily bánat érte őt; mit jelent az, hogyha valakinek felment az égbe az anyukája. S eszébe jutott, hogy neki fülelte a rémülten kapálózó nyuszit, még pedig a tapsifüleinél fogva.

holnap be kell mennie a városba a bácsikájához. De hát miért holnap menjen? Miért ne mehetne ma? Hogy örülne anyukája, ha estére visszajön a karácsonyfával és ő addig meg elhívna ide a rokonokat. Hiszen tudja ő az utat a városig, volt ő már egyszer ott, mikor nagyvásárra mentek az édesanyjával együtt. Eltalál ő odáig, ott meg majd megkérdez valakit, hogy hol is laknak a rokonai. Nem ér reá most a szomszédnéni sem, és nem is zavarja őt a menéssel. S a kis lány szépen észrevétlenül kisompolygott a házból. Kis kendőcskáját jól összevonta magán, nyakát jól behúzta, mert bizony a hópihe nagyon hideg volt, mikor becsúszott a nyaka közé. S ment a gyermek amerre gondolta hogy a város van...

Esteledett...

Hideg csikorgó idő volt. Mindenki sietett haza és ügyet sem vetettek a magánosan bandukoló kis leányra. Már régen kiért a faluból a néptelen csendes országútra, mikor észrevette, hogy bizony kevés a kis kendőcske a vállain s kezdett fájni. A kis lábai sem lépkedtek oly gyorsan, mint kezdetben.

— Jó volna talán egy kicsit leülni, — gondolta de akkor nem ér vissza idejében. S csak sietett, ahogy apró lábai engedték. Már elérte a választót, ahol egy kereszt állt s llonka itt megpihent. Nem tudta merre tartson. Oly egyformán, fehéren, a hótól belepve feküdt itt a két út, s nem tudta merre menjen? Gondolta, egy kicsit lepihen és közben kiokoskodja, hogy melyik útra is forduljon. Ahogy leült, zsbongás futott rajta keresztül, s érezte, hogy a szemecskéje minduntalan lecsukódik. Fel-felpislantott, de nem volt annyi ereje, hogy nyitva tartsa. Egyszerre csak egészen lecsukódtak a szemei. S a hó csak hullt... hult... szép csendesen...

* * *

Most térjünk vissza egy kicsit újra a faluba, annak is a másik végére. Ott állt az uraság kastélya. Valami szokatlan nagy csend volt ott már napok óta. A ház úrnője volt nagy beteg, élethalál közt lebegett. Mára azonban jobbra fordult az állapota. Az orvos, akit a városból hívtak ki, megnyugtatta az aggódó férjet, hogy adjon hálát az égnek, mert most már elmúlt a krízis, a beteg nyugoetan alszik, csak hagyják pihenni. Majd egy pár óráig csendesen alszik, s holnapra már sokkal jobban lesz. A ház ura végtelen boldog volt, mert hetek óta attól félt, hogy szeretett felesége meghal s fiának — Pistikének — nem lesz édesanyja, árván marad. De hallva a jó biztatást, örömmel ragadta meg az orvos kezét:

— Igazán örök hálával tartozom kedves doktor úr, hogy visszaadta feleségemet az életnek. Nagy boldogság nekem! Szeretnék én is valakinek ily nagy örömet szerezni. Most pedig ha megengedi, hazaviszem a kocsimon a városba a fiammal együtt, mert mi bemegyünk a templomba. A jó Istennek térdelve mondom hálát és köszönetet!

Az orvos elfogadta az ajánlatot, miközben a beteget az ápolónő gondjaira bízta, megígérte, hogy holnap újra eljön.

Kocsira szálltak. Még János, az öreg kocsis is vígabban hajtotta a lovakat, mióta tudta, hogy úrnője túl van a nagy veszélyen. Siettetta a lovakat, hogy minél előbb a városba érjenek: a két pejkó is vígan trappolt az úton. Gyorsan siklott tova a fagyos úton a csilingelő szán. Egyszerre csak megtorpant a két ló. Sehogysem mentek tovább.

— Na mi az János?! miért álltunk meg? — kérde a gazda.

— Nem tudom instállom mit lát ez a két ló az úton, nem akarnak indulni; majd meg-nézem mi az.

S leszállt a szánról.

— Valami csomag, vagy mi a szösz — fekszik itt a hóban, — szólt fel a kocsis.

— Tedd félre az útból és menjünk már! — türelmetlenkedett az uraság.

János szót akart fogadni, de egyszerre csak felkiált:

— De szuszog is ám kérem ez a csomag!

— Ejnye mi lehet az? — kérde s leszálltak az orvossal együtt.

Oda viszik a lámpát és ekkor látják, hogy egy leányka van ott. A sűrű hóesés már majdnem befedte a kis csöpséget.

— Ejnye, ejnye, mit csináljunk vele? — tanakodtak. Hogy kerülhetett ez ide? Itt nem hagyhatjuk, hisz nincs senkisé a közelben, akire reábízhathnánk. Nincs más hátra, mint visszafordulni és hazamenni vele. Maga is kedves doktor úr jöjjön vissza, hátha szükség lesz önre.

— Helyes! — felelte az orvos — menjünk gyorsan vissza.

S a félig megdermedt gyermeket a szánra tették, bebugyolálták és sietve hajtottak haza.

Orthon a kislányt hideg vízzel átdörzsölték, meleg ágyba fektették, s meleg teát öntöttek a szájacskájába, mire lassan magához tért. De oly gyenge és fáradt volt, hogy mindjárt el is aludt. Másnap utána érdeklődtek és megtudták, hogy a kis árva hogyan jutott el oly későn az országútra. Ő maga is elbeszélte, hogyan ült le kifáradva az útra, ahol a mély fáradtság, sírás és az álom elnyomta.

Pistuka az nap így szólt az édesapjához:

— Édesapám! tegnap úgy örült, mikor a doktor bácsi meggyógyította anyukámat, hogy azt mondta örömeiben, szeretne valami jót tenni, valakinek örömet szerezni. Hát én úgy szeretném, ha ezt a kis árvát itt tartanánk, lenne nekem egy kis leány testvérkém. Úgy sincs szegénykének senkije. Nagyon kérem édesapámat, fogadja itt örökbe.

Az apa elgondolkozott.

— Igazad van fiacskám! — szólt. A jó Isten ajándékozta őt nekünk a szent estén. Úgy vigyá-

zunk reá, mint egy égi küldeményre. Ezzel leg-
alább leróvom a hálámat a jó Istennek.

Ilonkának az édesanyja nem hiába kérte a
Mindenhatót, hogy vigyázzon az árvára, mert most

már jó dolga lett. Örökbe fogadták, iskoláztatták
és ép úgy bántak vele, mintha az ő saját, édes
lányuk lett volna.

Tiétek a kis Jézus!...

Az Uj Cimborának írta: Földes Zoltán.

Allelúja, itt van újra,
Itt van ismét Betlehem;
Pásztorok mind és királyok
Jertek, jertek én velem!

Jézust véletek lelem meg;
Multam vissza álmodom...
Ó, gyermekké lenni ismét
Hogy szeretnék e napon!

Jertek, együtt énekeljük,
Mit az angyal hirdetett;
Gyermekszívvél töltsem én el
Újra ezt az ünnepet.

Gyermekkel én-szívemnek
Könnyű megtalálnia
Azt a helyet, hol Fiával
Engemet vár Mária.

Kisdedek! ha ti vezettek,
Biztos csillag lesz velem: —
Tiétek a mennyek útja
És tiétek — Betlehem...

BCU Cluj / Central University Library Cluj Betlehemesek.

Szép a fehér, havas ka-
rácsony. Mindenütt szép.
Városon is, falun is. De
falun talán mégis szebb.
Sok kedves népi szokás
teszi még bensőségebbé
az ünnep magasztosságát.

Általános szokás a kán-
tálás. Csillaggal vagy Bet-
lehemmel megindulnak a
fiatalok.

S a karácsonyi énekek
éneklése közben elmond-
ják házról-házra járva a

Jézus születésének törté-
netét. A Betlehem belse-
jét szépen kivilágítják, úgy,
hogy látni lehet az istállót,
benne a kis Jézust, Szűz
Máriát, a pásztorokat,
királyokat, angyalokat.

Közben mókáznak is,
megnevetetik a háziakat,
majd tovább mennek.

Kár, hogy némely vidé-
ken kihalófélben van ez a
régi szép szokás.

Mit üzennek a nagyok az Uj Cimborá kis olvasóinak?

A nagyok, akik a kicsinyek munkáját élénk érdeklődéssel kísérik, most a karácsonyi ünnepek alkalmával üzeneteket küldenek az Uj Cimborá olvasóinak. Lássuk, ki mit üzen?

Dr. Boros György unitárius püspök, Cluj:
„Szeressétek szülőiteket, szeressétek a jó Istent, mert ő ad minden jókat.“

Dr. Boga Alajos kanonok, főtanfelügyelő, Cluj:

„Karácsony éjjelén született kis Jézus hozzátok mindenben hasonló volt. Szerette édesanyját és nevelő atyját s azok is viszont szerették Őt. Engedelmes volt nekik és növekedett kedvességben Isten s az emberek előtt. Legyetek ti is ilyenek, engedelmesek, jók és szorgalmasak, hogy a kis Jézus testvérének ismerjen el.“

Dózsa Miksáné Cluj, a Ref. Napközi Otthon igazgatónöje:

„Kedves Gyermek! A Calea Victoriei 67. szám alatti kis Napközi Otthonban 60 gyermek talál oltalmat, meleg szobát. Imádkozzatok értük, kis cimborák, hogy a jó Isten rendelje ki nekik is a mindennapi kenyeret, meleg ruhát, hogy ne fázzanak karácsony estéjén.“

Dr. Szász Ferenc, a „Magyar Nép“ szerkesztője:

„Karácsony estéjén, mikor a karácsonyfák gyertyái kigyulnak és derűs öröm fényével telik meg ártatlan szívetek, gondoljatok a szegényekre és éhezőkre.“

Keresztesné Kálmán Juliska Cluj, iskolaigazgatónö:

„Azt mondja Jézus a hegyi beszédben: A szem a test lámpása. Vigyázzatok, hogy a ti kicsi lámpásotok mindig az igazság fényét sugározza szét a világba.“

Domokos Pál Péter Cluj, pedagógus, lapszerkesztő:

„Cimborák! Legyetek testben erősek, tudásban gazdagok, érzésben nemesek, akaratban hitartók!“

Dsida Jenő lapszerkesztő Cluj, a régi Cimborá olvasója később munkatársa:

„Karácsonyra azt kívánom a kedves Uj Cimborának, hogy a mai gyermekek is olyan szeretettel várják és olvassák, ahogy én vártam és olvastam valamikor

a régi Cimborát, amikor még szebb volt a világ, s az áldott emlékü Elek nagyapó élő meleg kézzel simogatta meg gyermekarcomat.“

Kormos Jenő Chiend, — munkatársunk — az eszperantó iskola vezetője:

„Agrablan Krist nask feston deziras al la tutaj esperantistaj kamaradoj kaj kamaradinoj, de nia „Uj Cimborá“ gazeto
Onklo Eugeno.

De a nem eszperantistáknak is kellemes karácsonyi ünnepeket kívánok.“

Kállay Ernő Cluj, munkatársunk:

„Kellemes karácsonyi ünnepeket kívánok minden farkaskölyök testvérünknek és az öreg farkasoknak“

Ambrus Károlyné, Satumare:

„Mit üzenhetnénk mi édes anyák a gyermekeknek? Szeressék ezt a drága kis ujságot, mert minden sorát a szeretet tollával írják.“

Weinhold Kálmánné, Oradea:

Gyermekek! Szeressétek és terjesszétek az Uj Cimborát minden felé, mert szomorú lenne, ha ez a kis napfény nem ragyogna életünk sötét egén.

Simon Sándor, Baciú.

Ha valamikor szükséges volt, úgy most százszorozan szükséges, hogy megmutassátok, mennyire engedelmesek, szorgalmasok tudtok lenni midőn a Karácsony Angyalát várjátok!

Dr. Gergely Endre Cluj orvos:

„Vigyázzátok az egészségetekre, az egészség boldogságotoknak egyik alapköve!“

Ferenczy László Marcella Cluj, az Uj Cimborá szerkesztője:

A karácsonyi harangok ugyan egy nyelven szólnak szerte a világon: Bim-bam! bim-bam! Békesség a földre — s az emberekhez jóakarát! A betlehemi angyal szava szól a harangok szavában.

Nektek, hozzátok is szól ez a szózat, ez az üzenet kis cimborák. Imádkozzatok a békességért — a mindnyájunk nyugalmaért.

Hallgassa meg a jó Isten a ti imádságotokat!

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Az első eszperantó nyelvű karácsonyi levél:

Kara Uj Cimborá!

Ni lernas diligente esperante. Kiel ni promesis al nia kara Szerkesztő néni, nun ni skribis leteron al la Uj Cimborá. Ĉu ankaŭ Vi lernas esperante karaj új cimborák?

Feliĉan Kristnaskfeston!

Viaj amikoj:

Demeter Pál IV. o. t., Ella II. g. o. t

Vortoj: — Szavak:

lerni = tanulni	nun = most
lernu! = tanulj,	skribi = írok
tanuljatok!	promesi = megígérni
diligente = szorgalmasan	ankaŭ = is
kiel = mint, ahogy	tiam = akkor
nia = a mi, miénk	feliĉa = boldog
kara = kedves	Kristnaskfesto = karácsony

Itt leközlöttük a levél szavait, tanulmányozzátok át, fordítsátok le magyarra és küldjétek be a szerkesztőségnek.

Találós képek.

Kedves Marcella néni!

Az Új cimborá utolsó számában közölt találós képek meséjét megírtam, s ha jónak találja Marcella néni akkor kérem tegye ki az Uj cimborába.

1) Egy napon Pista bácsi részére egy csomag érkezett, aminek nagyon megörvendett. Amikor a kezebe vette, megrémülve hallotta hogy valami ketyeg benne. Pokolgépet sejtve sietett vele a vezetékhez és egy tálba tette óvatosan, melyre vizet engedett. 2) Boldogan gondolta magába. Na most ki fogtam rajtatok nem fog a pokolgép felrobbantani. Amikor gondolta hogy megsemmisült, akkor kivette a csomagot a vízből és kibontotta. :) És csak akkor látta hogy egy egyszerű ébresztő óra volt amitől úgy megijedt.

Turda 1936 XI 29

Kezeit csokolja Bartha Ilonka e. VI. o. t.

Muki bácsi.

Muki bácsi nem szeretett korán kelni. Ezért egy barátja meg akarta tréfálni. Vett egy ébresztő órát, szépen becsomagolta és azután elküldte Muki bácsinak. Muki bácsi meg is kapta a csomagot és forgatta, tapogatta és a füléhez

emelve hallgatta. Hát egyszer csak a különö csomag elkezdett cseregni. Hej, megijedt Muki bácsi, megfogta a csomagot és beledobta a cseberbe és a csebert a vezeték alá toltta, majd megereszlette a vizet. A papír mind szétázott és Muki bácsi meglátta az órát. Többet azután sohasem kelt fel későn.

Pataki Béla III e. o. t.

A szamár, a kakas és az oroslán.

— *Aesopus meséje közül.* —

Ugyanott kapargatott a kakas, ahova legelésző kedvvel a szamár is odavetődött; de alig, hogy együtt vannak, meglepi őket egy oroslán. A kakas — annak idejében legény a gáton(— nekibátorodik s elkezd kukorékolni, amint csak a torkán kifér. Az oroslán pedig, amint mondják, nem szenvedhetvén a kakasszót — egyszerre megfordul és ott-hagyja őket.

Az oroslán megfutása szöveget üt a szamár fejébe: hogy lehet az, hogy ez a hatalmas így megszalad?

— Bizonyosan tőlem fél! — mondja végre magában, — mert hiszen ez a kis kakas fél fogára is kevés lenne! Üssük hát a vasat, míg meleg!

S azzal, hogy legyen mivel dicsekednie, hogy ő így meg úgy megkergette az oroslánt, nekirugaskodik s nagy bögéssel üldözöbe vészi az oroslánt.

A szamár ordítása túlharsogta a kakas kukorékolását, abban a pillanatban visszafordul az oroslán s tenyere egy csapásával földre teríté a zsákmányul esett elbizakodott, ostoba szamarat.

JÁTÉKSZOBÁNK

4. Elátkozott hetes.

A résztvevők sorjában egymás után számolnak, de nem mondanak ki olyan számokat, amelyekben a hetes szerepel, vagy amelyek 7-tel oszthatók, Amint ilyen számra kerül a sor, helyébe bumm-ot kell mondani. Aki eltéveszti, zálogot ad. Például: 1, 2, 3, 4, 5, 6, bumm, 8, 9, 10, 11, 12, 13, bumm, 15, 16, bumm, stb. A számolás 70-ig megy. A 70-t így kell jelezni: Bumm zerus. Azután a játékot kezdik előlről.

Találós kérdés.

Kiment a pap lányostul, rektor feleségestül. Találtak három almát, Mindenkienek jutott egyegy. Hogy lehet az?

(A rektor felesége a pap leánya volt.)

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Munkatársainknak, Családszövetségünk tagjainak, kis cimboráinknak és minden jóbarátunknak kellemes és boldog karácsonyi ünnepeket kívánunk.

Teleky Dezső. A küldött jókívánságokat köszönöm. Sok gondom s nyugtalanságom volt utóbb, de amint hozzájutok, a levélre levéllel válaszolok. — *Ónody Rózi.* Nagyon sajnáltam, hogy bennléte alkalmával nem beszélhettünk. No legközelebb. — *Horváth Sarolta.* A fényképet, ami a levéllel jött — mint előbb is jeleztem — megkaptam. A tervezett szép találkozóhoz én is örülnék. Várjuk ügyünkben az apostolkodást! Üdvözlés! — *Szabó Dénesné.* Tornamesék iránt érdeklődik. Eddig nem foglalkoztunk vele, de már az aiudi tanítóképző felkért bennünket ilyen mesék írására és közlésére — ilyen formán kívánsága teljesedésbe fog menni. — *Takács Pál.* A beküldött levelek iskolájának nagyszerű fegyelméről s nagy előhaladásáról tesznek bizonyosságot. Ehhez az eredményhez évek kitaró munkája kellett, amely pedagógiai munkát csak elismerés illethet. — *Szöke Irén.* A torna mesék közlésével foglalkozni fog az Új Cimborá. Ezek a mesék azért értékesek, mert benn a családban is nagyszerűen használhatja az édesanya a gyermekek napi tornáztatására.

Antal Jakab Anna Cernatú. A postaszövevényre írt soraidat elolvastam. Megértem, hogy sok volt a tanulnivaló, ezért nem tudtál írni. Na a vakációban lesz időd a levélíráshoz. — *Ádám Katóka.* Küldöd a megfajtást. Az ünnepi kívánságokat köszönöm; hasonlókkal viszonzom. — *Recha Berci.* Szorgalmas levélíró vagy, amely szorgalomért dicséretet érdemelsz. A Satumare-i találkozóra téged is elvárlak barátaiddal együtt. — *Satumarei kis cimboráknak* üzenem, hogy, ha a jó Isten úgy akarja, a karácsonyi ünnepeket otthon töltöm. S minthogy szeretném látni az én hűséges kis cimboráimat, január 3-án, vasárnap az új cimborák rendes találkozó helyén várom őket 3 órától (Ref. főgimnázium földszint, sarokosztály). Akkor azt is megkérdem majd, ki mit tud az Új Cimborából s a nyári boldog találkozó óta mi minden történt? Szüleiket is kiki meghívhatja, sőt a barátját és barátnőjét is, még ha nem is járhatja most még az Új Cimborát. — *Józsa Jancsika.* A takarékos betéted újabb 50 leivel gyarapodott. Most már 150 leid van a takarékbán. Adja Isten, hogy sok ezer legyen belőle mire nagy ember leszel. Kedves szüleidet melegen üdvözlöm. — *Vámszer Géza és Márta.* Várom Mártus az újabb rajzaidat. Ha volna az I., II. és III-ik osztályból, egyet-egyét azok közül is küldhetsz. — *Mercurea-Ciuc-i* kis cimborák az utóbbi időben szorgalmasan leveleztek. Minden levélnek örültem, mert hiszen ugyszólván mindnyájukat személyesen

ismerlek. — *Brasov, Odorheiu, Aiud, Sft. Gheorghe, Cristur, Tg.-Mureș-i* kis cimborák elhallgattatok az utóbbi időben. Pedig a levélíráshoz nem csak öröm, de hasznos is — jó ha gyakoroljátok magatokat benne. S én minden kis cimborá levélét szeretettel olvasgatom. — *Meskó Judit VI. el. o. t., Vargha Mariska V. el. o. t., Kolombán Ilonka VII. el. o. t., Tamás Irénke V. el. o. t.* a Takács Pál tanító úr iskolájába jártok. Szép rendesen írt leveletekben gyönyörködtem. Látszik, hogy nem hiába jártok az iskolába. — *Meskó Judit.* A tanító bácsitok éppen akkor volt benn, amikor az új cimboráknek találkozójuk volt. Vágyakozva gondoltok ti is e találkozókra és szeretnétek Clujra egyszer eljönni, — az Új Cimborához. No hátha egyszer sikerül ez a kívánságtok? Elhoznak benneteket ide? — *Varga Mariska.* Mint új cimborá szépen, helyesen bemutatkozol: „Nem Varga Mariska V. el. o. t. a borsai ref. elemi iskolába járok. Testvéreim: Anikó, Pista, Lenke, Gyuri, Zsuzsa, Erzsébet és János. Szeretettel üdvözlöm a Szerkesztő néni. Áldja meg az Isten hosszú és egészséges élettel.” Köszönöm kis cimborám a szívből eredő jókívánságot. — *Tamás Irénke.* Azt írod, hogy ezt a kis Cimborá ujságot nagyon megszerettétek, a legnagyobb öröme az iskolának, amikor megjön az ujság. Szeretitek benne a meséket, a verseket, a színdarabokat. Színdarabot írni te is megpróbáltál Varga Mariskával együtt. A tanító bácsi leírta veletek s el is küldtettek nekem ezt a színdarabot. Mondhatom, hogy megleptetek vele. Ha valakinek szüksége volna a segítségre, bizonytal ti is olyan készséggel segítenétek, mint azok a kisleányok, akikről a színdarabban írtatok. — *Kolombán Ilonka.* Az összes kis cimborák nevében köszönöd, hogy az Új Cimborát szerkesztjétek nektek. Ezt mi szívesen tesszük, leánykám ezután is. Cserébe csak annyit kérünk, hogy szeressétek és terjesszétek az Új Cimborát — s hogy *fenn tudjuk tartani, az előfizetési díjakat pontosan fizessétek.* Szeretnél egyszer eljönni a szerkesztőségbe, mikor itt találkozó van. Különösen a verseket szereted. — *Iffy Bartha Béla.* Küldöd Gézusikám a dec. 10-i számból a megfajtást — át is adom a rovatvezetőnek. Irj máskor is! — *Bisotka Béla, II. g. o. t.* Rég nem láttalak Béla. A feladatod, amit rád bízam elvégezted-e? Azt tudod ügyebár, amit elvállalunk, azt végre is hajtuk? — *Nemes Nagy Éval I. g. o. t.* Az Új Cimborát mindig várod. A megfajtást szorgalmasan meg is csinálod. Milyen volt az az angyaljárás? — *Csefő Öcsi, II. el. o. t.* Nagy örömmel olvastam Öcsikém a leveled. Hogyne olvastam volna örömmel, mikor olyan szépen és főleg jó helyesírással írtál. Egyben be is mutatkozol. Irj, hogy az ajándék rajzlízetet már tele is rajzoltad. Majd küld be, hogy a kiállításra elvihessük. — Irjatok máskor is!

FEJTÖRŐ

1. Képrejtvény.

Belküldte: Bisothka Béla II. g. o. t. Cluj.

2. Névjegyrejtvény.

**LEKENME GMSIONZD
ZTOSASAL
REDECEBN.**

Ki a névjegy tulajdonosa, mi a foglalkozása és hol lakik?

3. Pótlórejtvény.

... eréz, ... lga, ... agda, ... ista,
... argit, ... lonka, ... edvig, ... kos,
... ndrás, ... ajos.

4. Szórejtvény.

Beküldték: Nagy Aladár és Gyügyei Zsigmond Satu-Mare.

**ház szokás
ház szokás
ház szokás**

Megfejtési határidő: 1937 január 10. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

A 32-ik számban közölt betűrejtvény megfejtése: Reménység.

A 33-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése a következő: Vízszintes sorok: 1. Új Cimborá. 12. Fejtörő. Függőleges sorok: 4. Marcella. 7. A Marcella néni postáját és 11. Columbus.

Megfejtést küldtek be: Reha Bertalan, Hénner Aranka, Léderer Éva, a Salamon gyerekek, Labud Andriška, Nemes Nagy Éva, Szörényi Magda, Tólas Zoltán, Fényes István, Láng Edit, Ferenczi Ella, Kovács Ilyke, Rátonyi György, Benedek Imre, Kendeffy Ilonka, Dávid Erzsike, Bogdán Lajos, Sárközi István, Szabó

Margit, Szatmári Károly, Dénes Piroska, Kovács János, Halmos Magduska, Szép Ella, Szentsimrei Edit, Kiss Károly és Asztalos Zoltán.

Könyvjutalomban részesültek: Reha Bertalan, a Salamon gyerekek, Fényes István, Szép Ella és Sárközi István.

Boldog karácsonyi ünnepeket kíván minden kis olvasónak: Pista bácsi.

Karácsonyra.

Irla: Lukács Pál.

Eljött a szép karácsony
Aranyozott kis szánon!
Hozott diót,ogyorót,
Jó gyermekeknek valót.

Itt gurulogyoró.
Csörög a sok jó dió,
Piros alma mosolyog,
Szívünk örömtől dobog.

Isten hozott karácsony,
Aranyozott kis szánon.
Köszönjük, hogy eljöttél,
Rólunk megemlékeztél!

Helyreigazítás.

Az U. C. 33-ik számában Teleky Dezső „Jól jegyezd meg” c. verse 8-ik sorában „Mind egyik” szó helyett „Köztük sok” — olvasandó.

*

A karácsonyi ünnepek miatt az ujévi és január 10-i számot összevonva fogja megjelentetni az Uj Cimborá — nem elsején, hanem valamivel később.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.